

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Skibsafgiften.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 2142 ff.).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Sad: Skjøndt jeg har været den Æneste, der i Grunden har udtalt mig med nogen Betænkelighed om dette Lovforslag, eller maaste rettere netop fordi jeg har været det, vil jeg tillade mig at ledsage Lovforslaget paa dets yderligere Vandring med Ænsket om, at det maa bringe et Resultat og et, som for os alle kan være tilfredsstillende. Jeg vil tilstaa, at jeg har ikke kunnet forstaa og heller ikke i dette Øieblik kan forstaa, at Folkethinget har været heldig med den Maade, hvorpaa det har taget denne Sag. Jeg kan ikke forstaa, at det har været rigtigt, at man har ladet denne Sag gaa uden nogen nærmere Overveelse, efter at Finantsministeren ved første Behandling har udtalt sig mod Loven i den Skikkelse, i hvilken den foreligger, men dog indledede en Forhandling paa en saa udførlig Maade, at det maatte være klart for Enhver, at Finantsministeren var rede til at diskutere Sagen saa indgaende, som man kunde ønske det, med Folkethinget. Jeg kan endnu mindre forstaa, at det kan være ønskeligt, eller, om jeg maa bruge det Udtryk, rigtigt, at Folkethinget har ladet en saadan Sag som denne, der dog har en ikke ringe finantsiel Betydning, idet den angaar en Indtægt af 7—800,000 Kr. aarlig, gaa igjennem Thinget med en, om jeg maa bruge det Udtryk, aldeles sporadisk Behandling. For mig staar det altsaa saaledes, som om denne Sags Behandling nu væsentlig vil komme til at hvile paa det Stadium, som den gaar ind i i det andet Thing. Jeg vil derfor tillade mig nu at ønske, at Behandlingen i dette andet Thing, maa blive saadan, at der dog maa komme Noget ud af Sagen, og hvad enten det nu sker paa en saadan Maade, at der bliver Spørgsmaal om en Kompensation, eller det maatte ske paa den Maade, jeg har antydet, og som efter min Tro maaste var den letteste, nemlig ved en Nedsættelse af Skibsafgiften istedetfor ved en Ophævelse deraf, vil jeg haabe, at det andet Thing vil tage paa Sagen med Velvillie og med den oprigtige Mening at bringe saa Meget ud af den, som muligt, thi jeg er enig med alle de Herrer i dette Thing i, at vi nu befinde os paa et Tidspunkt, hvor det er ønskeligt, at der bliver gjort Noget ved denne Sag. Med denne anbefaling skal jeg altsaa af-

slutte min Deltagelse i Forhandlingen om dette Lovforslag.

Solstein Ledreborg: Da det ærede Medlem, som ved 1ste Behandling var Ordfører for Forslagsstillerne (Lauder), ikke er tilstede, kan jeg, efter at have hørt den ærede sidste Talers Udtalelser, ikke undlade at gjøre et Par Bemærkninger. Jeg tror, at den Bebreidelse, som det ærede Medlem rettede imod Folkethinget, var uberegtiget (Åfbrydelse). Jo, det var en Bebreidelse, thi det ærede Medlem sagde, at han troede ikke, at Folkethinget havde taget rigtig paa Sagen. Jeg tror nu ikke, at noget af Thingene har den Forpligtelse at ændre en Lov eller at gjøre væsentlige Skridt til Forandring i en Lov, naar det forøvrigt gjentagne Gange har udtalt sin Samstemning med Hensyn til Indholdet af vedkommende Lov, blot fordi en Minister ytrer en meget svag eller meget uklar Billie til overhovedet at forhandle; thi det staar jo i den vedkommende Ministers Magt at stille Ændringsforslag, og naar Ministeren ikke gjør sig den Uleilighed, saa har Thinget ikke nogen Forpligtelse til at søge at bringe i Orden, hvad Ministeren ikke har fundet Anledning til at gjøre. Naar en Minister ikke har mere Interesse for at bringe en Sag til Forhandling i Thinget, end den nuværende høitærede Finantsminister har vist med Hensyn til denne Sag, saa forekommer det mig, at det vilde være en noget komisk Bestræbelse fra Folkethingets Side, om det vilde søge at bøde paa, hvad Ministeren saaledes har forømt. Det Samme tror jeg ogsaa gjælder med Hensyn til den anden Bebreidelse, som fra det ærede Medlems Side blev rettet mod dette Thing, nemlig en Bebreidelse for, at det havde behandlet denne Sag — som han kaldte det — sporadisk. Dersom det ærede Medlem havde ønsket, at der skulde nedfattes et Udvalg, saa havde det jo været det Rimeligste, at han selv havde foreslaet dette, thi vi havde ingen Grund til at gjøre det. Spørgsmaalet er jo her behandlet saa tidt, og der har jo i Grunden kun været een Mening om det i Folkethinget; men hvis det ærede Medlem har ønsket nedfat et Udvalg, hvorfor har han da ikke fremsat Forslag derom? Nu, ved Sagens 3die Behandling, og efterat de andre Behandlinger ere gaaede rolig forbi, at fremsætte den Bebreidelse imod Folkethinget, at det har behandlet Sagen „sporadisk“, samtidig med, at der hærken fra det ærede Medlem selv eller fra hans Meningsfæller er fremskommet Forslag om at behandle den paa anden Maade, forekommer mig at være ganske ubegrundet. De gode Ønsker, som det ærede Medlem udtalte med Hensyn til Sagens Behandling i det andet Thing, har jeg selvfølgelig kun kunnet glæde mig over; men det forekommer mig dog, at det ærede Medlem var noget mindre ivrig for denne Sags Gjennem-